

ת"פ 12109/06/15 - מדינת ישראל נגד מוחמד גראדאת

בית המשפט המחוזי בירושלים

ת"פ 12109-06-15 מדינת ישראל נ' גראדאת

לפני כבוד השופט הבכיר אמנון כהן

מדינת ישראל
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי)
ע"י ב"כ עו"ד מלול

המאשימה

מוחמד גראדאת
ע"י ב"כ עו"ד דראושה

נגד
הנאשם

גזר דין

1. הנאשם הורשע על פי הודאתו בעובדות כתב האישום במסגרת הסדר טיעון, בביצוע עבירה בנשק (נשיאת או הובלת נשק בלא רשות על פי דין), לפי סעיף 144(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן - החוק).
 2. כפי שתואר בכתב האישום, במועד שאינו ידוע במדויק, נשא הנאשם אקדח חצי אוטומטי, בלא רשות על פי דין. ביום 2.5.13 החביא הנאשם את האקדח ברכב השייך לעמאר זלום, ובאותו היום נסעו הנאשם, עמאר ואחיו של הנאשם לחתונה בכפר עזריה. הנאשם הודה, כי במעשיו אלה, הוא נשא או הוביל נשק בלא רשות על פי דין.
 3. בהסדר הטיעון הוסכם, כי המאשימה תעתור לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, מאסר על תנאי וקנס, ואילו הנאשם יהיה חופשי בטיעונו.
 4. ביום 31.1.16, חרף התנגדות המאשימה ומבלי להביע עמדה, הוריתי על הגשת תסקיר מטעם שירות המבחן.
- הנאשם הינו בן 28, נשוי ואב לתינוק כבן חודש (במועד כתיבת התסקיר, טרם נולד התינוק). הוא הרביעי מבין שבעה ילדים, במשפחה המנהלת אורח חיים מסורתי, נורמטיבי ותקין. אמו סובלת מבעיות בריאותיות ואחד מאחיו סובל מנכות פיזית. הנאשם סיים 12 שנות לימוד, ולאחר מכן, השתלב בשוק העבודה בתחומים שונים. בחמש השנים האחרונות, הנאשם עובד עם קבלן אלומיניום, אשר תאר את הנאשם כעובד מסור ונאמן. שירות המבחן התרשם, כי לנאשם פוטנציאל להתמדה ומחויבות בתחום התעסוקתי, ובהקשר זה, ציין גם את דבריו של הנאשם, כי הוא נקלע לחובות כספיים כבדים בעקבות הוצאות חתונתו ובניית בית חדש (הנאשם התחתן בשנת 2015).

שירות המבחן הוסיף, כי הנאשם ביטא בפניו תחושות של מבוכה, חוסר נעימות ובושה על רקע ההליכים המשטריים והמשפטיים המתנהלים נגדו. בצד האמור, נטל הנאשם אחריות חלקית על המעשה נשוא כתב האישום, וטען, כי בזמן ביצוע העבירה הוא היה תחת השפעת אלכוהול ולא היה ער מספיק לחומרת התנהגותו והשלכותיה.

כגורם סיכוי, ציין שירות המבחן את התרשמותו, כי הנאשם בעל רצון ומוטיבציה לניהול אורח חיים תקין, המתבטא בהשקעת עיקר מאמציו בעבודה ובפרנסת המשפחה, כמו גם בבניית התא המשפחתי. כגורם סיכון, ציין שירות המבחן את נטייתו של הנאשם להתנהג באימפולסיביות ובאופן לא שקול במצבים שנחווים על ידו כמלחצים ומתסכלים, תוך טשטוש גבולות המותר והאסור ומבלי לחשוב על ההשלכות האפשריות של התנהגותו זו.

בסיומו של התסקיר, המליץ שירות המבחן להסתפק בעונש של עבודות שירות, **"לתקופה קצרה ככל שניתן"**, אם ימצא בית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל. זאת, במטרה לחזק את גורמי הסיכוי לשיקום של הנאשם ולמנוע את **"ההשלכות הקשות והפוגעות מאוד שעלולות להיגרם לו ולאשתו הצעירה, במידה וישלח לריצוי עונש מאסר בפועל בתוך כתלי הכלא"**.

5. בטיעוניו לעונש, עמד ב"כ המאשימה על הערך המוגן שנפגע בביצוע העבירה, והוא שלום הציבור וביטחונו. בהדגישו את פסיקתו של בית המשפט העליון, לפיה הסכנות הרבות הנשקפות בעבירות בנשק מחייבות מתן ביטוי עונשי הולם והחמרה בענישה, טען ב"כ המאשימה, כי הדברים מקבלים משנה תוקף בתקופה האחרונה, שכן מלבד החשש שנשק המוחזק באופן בלתי חוקי יתגלגל לידיים עברייניות וישמש לביצוע עבירות, גובר גם החשש שייעשה בנשק שימוש לביצוע פעילות עוינת על רקע לאומני.

אשר למדיניות הענישה הנוהגת, הפנה ב"כ המאשימה לפסקי דין בהם הוטלו עונשים שנעו בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והוסיף, כי בתיק זה הגבילה עצמה המאשימה לעונש של 18 חודשי מאסר בפועל, בשל קשיים ראייתיים.

בהתייחסו לתסקיר שירות המבחן, טען ב"כ המאשימה, כי שירות המבחן מעמיד לנגד עיניו את האינטרס השיקומי, ואילו על בית המשפט להביא בחשבון גם את האינטרס הציבורי, וזאת במיוחד לאחר תיקון 113 אשר קבע, כי העיקרון המנחה בענישה הוא עיקרון ההלימה. בהמשך לכך, טען ב"כ המאשימה, כי נסיבותיו האישיות של הנאשם אינן חריגות באופן המצדיק אי הטלת עונש מאסר מאחורי סורג ובריה וכי **"לאף אדם נשוי עם ילדים זה לא נוח להישלח לכלא"** (בע' 11 ש' 24-25). כן הדגיש את דבריו של שירות המבחן, כי הנאשם נטל אחריות חלקית בלבד על המעשה, כי העבירה בוצעה על רקע שתיית אלכוהול וכי הנאשם נוטה לפעול באימפולסיביות ובאופן לא שקול. בהקשר זה, הוסיף והפנה לגיליון הרשעותיו הקודמות של הנאשם (במוצג ת/1), ממנו עולה, כי ביום 10.11.14 הורשע הנאשם בבית משפט השלום בעבירות של איומים (שתי עבירות), תקיפת שוטר בנשק חם/קר, ניסיון לתקיפה סתם, תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו ותקיפת שוטר על ידי שלושה או יותר, והוטלו עליו 3 חודשי מאסר בפועל ויום (העבירה בוצעה ביום 18.1.11).

6. ב"כ הנאשם, מצדו, טען, שהמקרה דנן קרוב יותר לעבירה של החזקת נשק, שהינה פחותה בחומרתה מנשיאת

או הובלת נשק. כן הפנה לעובדות כתב האישום לפיהן הנאשם נסע לחתונה באותו יום, אשר מלמדות, לשיטתו, שהעבירה לא בוצעה על רקע ביטחוני. מעבר לכך, טען ב"כ הנאשם, כי בפסקי הדין שהציגה המאשימה דובר במקרים חמורים מהמקרה דנן, והפנה למקרים בהם הוטלו עונשים קלים יותר, של כ-8 חודשי מאסר בפועל ואף עבודות שירות או של"צ.

בהתייחסו לנסיבותיו האישיות של הנאשם, הדגיש ב"כ הנאשם את מסירותו של הנאשם לעבודתו ואת פרק הזמן שחלף מאז העבירה הקודמת בה הורשע הנאשם (בשנת 2011). בנוסף, ביקש להתחשב בעובדה, שממועד ביצוע העבירה חלפו שלוש שנים, במהלכן התחתן הנאשם ונולד לו בן, כמו גם בעובדה, שכתב האישום דנן הוגש בחלוף כשנתיים ממועד ביצוע העבירה והנאשם הודה במיוחס לו מבלי שנוהלו הוכחות. ב"כ הנאשם הוסיף וטען, כי בשים לב לחובות אליהם נקלע הנאשם ולמצבו המשפחתי, הנזק שייגרם לנאשם ולמשפחתו משליחתו של הנאשם למאסר בין כתלי הכלא **"יהיה עצום עד מאוד"** (בע' 12 ש' 26).

בהינתן האמור, ביקש ב"כ הנאשם להסתפק בעונש שלא יעלה על מאסר שירות, בעבודות שירות, לתקופה קצרה.

בסוף טיעוני ההגנה, הביע הנאשם בפני בית המשפט חרטה על המעשה שביצע.

דין

7. במלאכת גזירת הדין, נצעד לפי המתווה המנחה שנקבע בתיקון 113 לחוק העונשין, בו העמיד המחוקק כעקרון על בגזירת העונש את עקרון ההלימה: **"העיקרון המנחה בענישה הוא קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג ומידת העונש המוטל עליו"** (ר' בסעיף 40ב לחוק).

הערכים המוגנים ומידת הפגיעה בהם

8. בבסיס האיסור הפלילי על המעשה של נשיאת או הובלת נשק בלא רשות על פי דין, עומד הצורך להגן על שלומו וביטחונו של הציבור. בית המשפט העליון חזר ועמד על המסוכנות הגבוהה העולה מעבירות הנשק, אשר **"הפכו לחזון נפרץ במחוזותינו, בבחינת 'מכת מדינה'"**, והן **"יוצרות פוטנציאל לסכסוכים אלימים, ומקימות סיכון ממשי וחמור לחיי אדם, לשלום הציבור ולביטחונו"** (ע"פ 3790/11 משעל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.2.12, בפסקה 6). לנוכח הסכנה הנשקפת לציבור והיקפן המתרחב של העבירות בנשק, הדגיש בית המשפט העליון, כי יש לשדר מסר עונשי אשר ירתיע מפני ביצוע, וזאת בדרך של החמרה בענישה: **"בית משפט זה עמד לא פעם על החומרה הרבה הטמונה בהחזקה ובנשיאה של נשק שלא כדין ועל הצורך להרתיע מפני עבירות כאלו בדרך של הטלת עונשי מאסר מאחורי סורג ובריח, גם כאשר מדובר בנאשמים נורמטיביים ונעדרי עבר פלילי"** (ע"פ 8846/15 דראז נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 13.3.16, בפסקה 6).

9. מבחינת מדרג החומרה היחסי שקבע המחוקק לעבירות הנשק השונות, העבירה של נשיאת או הובלת נשק בה הורשע הנאשם נמצאת **"במעמד הביניים"** (העונש בגינה עומד על 10 שנות מאסר). מעליה, ניצבת העבירה של ייצור,

ייבוא או סחר בנשק (15 שנות מאסר), ותחתיה, ניצבת העבירה של רכישת והחזקת נשק (7 שנות מאסר).

כאן המקום לציין, כי ב"כ הנאשם טען, שהמקרה דנן קרוב יותר לעבירה המקלה יותר של החזקת נשק, אך גם לגבי עבירה זו, פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון היא, כי יש להטיל עונשים ממשיים ומרתיעים, וכי נקודת המוצא היא מאסר לריצוי בין כתלי הכלא. שכן, **"ניסיון השנים האחרונות מלמד שנשק המוחזק שלא כדין מוצא את דרכו לעתים לידיים עוינות, ולעתים נעשה בו שימוש למטרות פליליות, ואלה כבר גרמו לא אחת לאובדן חיי אדם, ולפגיעה בחפים מפשע שכל 'חטאם' נבע מכך שהם נקלעו בדרך מקרה לזירת הפשע"** (ע"פ 761/07 מדינת ישראל נ' אדרי, ניתן ביום 22.2.07).

10. אשר למידת הפגיעה בערכים המוגנים. בכתב האישום לא נטען, שהמחסנית הייתה טעונה ומוכנה לירי בזמן נשיאתה והובלתה או שהנאשם נשא עמו גם תחמושת. אני מוצא, כי יש באמור להשליך על עוצמת הפגיעה בערכים המוגנים ולהרחיקה מהרף הגבוה, אך עדיין, במידה מוגבלת, שכן, כאמור לעיל, עצם זמינותם של כלי נשק בידי מי שאינם מורשים לכך, הינה "מועדת לפורענות": **"נשק הוא נשק הוא נשק, ובנסיבות הישראליות נשק בידיים לא מורשות עלול להתגלגל למקום לא טוב"** (ע"פ 5220/09 עוואודה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 30.12.09, בפסקה י'). דברים אלה נכונים גם באשר לעובדה, שבכתב האישום לא נטען, שהנשק נועד למטרות עברייניות או ביטחוניות, וכל שצוין הוא, כי הנאשם החביא את הנשק ברכבו של אחר ונסע בהמשך אותו יום ברכב עם האחר ואחיו, לחתונה. חשוב להדגיש בהקשר זה, כי גם אם הנשק נועד לצורך "יריות שמחה" בחתונה, הרי שאין לדעת מה יהא סופו של אירוע כזה, ויפים הם לכאן דבריו של כבוד השופט א' רובינשטיין לגבי התופעה של ירי בשמחות, כי **"יש בה סכנה מובנית, שכן המחזיק בנשק ואינו מיומן ועושה בו שימוש עלול בנקל לפגוע בזולת חלילה, ולו גם בלא כוונה; לא כל שכן שלעתים מתפתח אירוע שראשיתו שמחה לכלל קטטה, ואזי ישמש הנשק גם מטרות אלימות מובהקות. מאסר בכגון דא מאחורי סורג ובריה הוא הכרחי ככלל, ובמיוחד מטעמי הרתעה"** (בע"פ 5681/14 מדינת ישראל נ' טאטור, ניתן ביום 1.2.15, בפסקה י').

מדיניות הענישה הנוהגת

11. במסגרת טיעוניהם לעונש, כל צד הציג בפניי פסיקה התומכת, לשיטתו, בעונש לו הוא טוען.

ב"כ המאשימה הפנה לע"פ 3156/11 **זראיעה נ' מדינת ישראל** (ניתן ביום 21.2.12) שם הותיר בית המשפט העליון על כנו עונש של 24 חודשי מאסר בפועל שהוטל על מערער אשר הורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות של נשיאת והובלת נשק והסתייעות ברכב לביצוע פשע. באותו מקרה, הסליק המערער ברכבו אקדח, מחסנית טעונה בכדורים וקופסאות עם כדורי אקדח, אשר נתפסו בחיפוש שגרתי שביצעה המשטרה ברכב.

בנוסף, הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 761/07 **מדינת ישראל נ' אדרי** (ניתן ביום 22.2.07) שם הכפיל בית המשפט העליון את העונש שהטיל בית המשפט המחוזי (12 חודשי מאסר) על נאשם בעל עבר פלילי מכביד, אשר הורשע בעבירה של החזקת אקדח והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, והעמידו על 24 חודשי מאסר. באותו מקרה, הסתיר הנאשם בתחתוניו אקדח, מחסנית ותחמושת, כשהם עטופים בגרב, וכן הציג בפני השוטרים תעודת זהות של אחר.

ואחרון, הפנה ב"כ המאשימה לע"פ 3288/14 **מדינת ישראל נ' קריספיל** (ניתן ביום 24.8.14) שם החמיר בית המשפט העליון בעונשו של נאשם אשר הורשע על פי הודאתו בעבירות של החזקת נשק בלא רשות והחזקת נכס החשוד כגנוב. הנאשם, אשר היה בעל עבר פלילי לא מבוטל, נסע יחד עם שני שותפים לכתובת מסוימת ויצא ממנה כעבור מספר דקות כשהוא מחזיק שקית ובה משתיק קול ואקדח טעון במחסנית ובה שבעה כדורים. בית המשפט המחוזי הטיל על הנאשם 9 חודשי מאסר בפועל ובית המשפט העליון החמיר את עונשו ל-18 חודשי מאסר בפועל, אף שהדבר היה כרוך בהחזרת הנאשם לבית הכלא.

12. ב"כ הנאשם הפנה למספר פסקי דין מחוזיים, בהם הסתפקו בהטלת מאסר בעבודות שירות או במספר חודשי מאסר בבית הכלא.

כך, הפנה לת"פ 53169-10-13 (מחוזי י-ם) **מדינת ישראל נ' עבדו אל רחמן** (ניתן ביום 13.7.14) שם הטלתי ששה חודשי עבודות שירות על נאשם אשר נשא אקדח טעון במחסנית ריקה והחזיק בכדורי אקדח, וזמן מה קודם לכן, ירה בנשק כ-15 יריות לכיוון שאינו ידוע. הנאשם באותו מקרה, ביצע את המעשה בהיותו בן 19 שנים, והוא הודה בעבירה של נשיאת נשק במסגרת הסדר טיעון. בנוסף, עמד לחובתו תיק קודם (בו נקבע אחריותו), בגין נהיגת רכב ללא רישיון ונהיגה פוחזת.

במקרה נוסף אליו הפנה ב"כ הנאשם, הטילה חברתי כבוד השופטת ש' רנר 260 שעות של"צ על נאשם, ללא עבר פלילי, אשר הורשע על פי הודאתו בנשיאה בלא רשות של אקדח, למטרת עבודה (ליווי כמאבטח של טיול חד יומי של בית ספר) (ת"פ 51094-10-14 **מדינת ישראל נ' בן עמי**, ניתן ביום 20.4.15). במסגרת נימוקיו, התחשב בית המשפט בעובדה שאותו נאשם שירת כלוחם בצבא ומשרת באופן קבוע במילואים.

כן הפנה ב"כ הנאשם לת"פ 29800-03-11 (מחוזי י-ם) **מדינת ישראל נ' היב** (ניתן ביום 18.7.12) בו הטיל חברי כבוד השופט צ' סגל 12 חודשי מאסר בפועל על נאשם אשר עבד כמאבטח, וקיבל לחזקתו תת מקלע מסוג עוזי אשר הוחזק כדין על ידי מאבטח אחר, בדירת המאבטחים בה התגורר. הנאשם הטמין את הנשק בצידנית והכניסה לתוך מכונית הסעה, במטרה להעביר את הנשק לצפון הארץ. באותו מקרה, הנאשם לא הודה במעשיו ולא נטל אחריות, והוא הורשע בעבירות של נשיאת נשק וקבלת נכסים שהושגו בעוון. לחובתו היה עבר פלילי, אך בית המשפט התחשב בכך שמדובר בעבירות קלות, שהתבצעו מספר שנים לפני האירוע דן והרישום בגין התיישן. כן התחשב בשירותו הצבאי של הנאשם כגשש.

בת"פ 20778-11-12 (מחוזי י-ם) **מדינת ישראל נ' סלפיתי** (ניתן ביום 7.5.13), הטיל חברי כבוד השופט י' נועם 8 חודשי מאסר בפועל על נאשם, אשר הורשע על פי הודאתו בכתב אישום מתוקן במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של ניסיון לבצע עסקה בנשק (הנאשם ביקש מספר פעמים מנאשם אחר באותו תיק, להשיג עבורו כלי נשק). לנאשם היה עבר פלילי לא מבוטל והוא ריצה ארבעה עונשי מאסר קודמים. במסגרת שיקוליו, התחשב בית המשפט בהיותו של הנאשם נתון במעצר למעלה מחצי שנה.

ב"כ הנאשם הוסיף והפנה למקרה נוסף שנידון בפני כבוד השופט י' נועם, גם בו הוטל עונש של 8 חודשי מאסר על נאשם שהורשע על פי הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של החזקת נשק ותחמושת. באותו מקרה, נהג הנאשם ברכבו למקום המשמש כבית הימורים, כשהוא נושא אקדח ובו מחסנית עם כדורים, כמו גם מחסנית נוספת. הנאשם היה ללא עבר פלילי והיה נתון בתנאים מגבילים במשך תקופה לא קצרה (ת"פ 13481-02-13 **מדינת ישראל נ' אבו סינה** (מחוזי-ים), ניתן ביום 15.12.14).

13. לבסוף, אזכיר, כי בבואנו לבחון את מדיניות הענישה הנוהגת, העיקרון המנחה הוא **"לזהות את מתחם הענישה הראוי לקבוצות מעשים הדומים בנסיבותיהם"** (ע"פ 2849/13 **מדינת ישראל נ' טגבה**, ניתן ביום 13.8.13, בפסקה 10). על רקע דברים אלה, יש לבחון את העונשים שהוטלו בפסקי הדין שהובאו לעיל בשים לב לכך שבמקרה דנן, מחד, האקדח לא היה טעון והנאשם גם לא החזיק לצדו תחמושת, ומאידך, הנאשם הורשע בעבירה החמורה יותר של נשיאת והובלת נשק בלא רשות על פי דין (ולא בעבירה של החזקת נשק).

הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה (סעיף 40ט(א) לחוק)

14. תחילה, אני רואה לייחס משקל לכך, שלמעשה של הנאשם קדם **תכנון** (סעיף 40ט(א)(1) לחוק), בכך שהוא החביא את האקדח ברכב השייך לאדם אחר, ובאותו היום נסעו הנאשם, האחר ואחיו של הנאשם לחתונה. בצד האמור, ישנה העובדה, שלא נטען, כי הנשק היה טעון ומוכן לירי, גם לא, כי הנאשם החזיק לצדו של הנשק כדורים חיים. בנוסף, בפועל, לא נעשה שימוש בנשק **ולא נגרם נזק ממעשי הנאשם** (סעיף 40ט(א)(4) לחוק). כל אלה, מפחיתים במידת מה מחומרת המעשה שביצע הנאשם.

15. עדיין, יש לזכור, כי עצם נשיאת והובלת נשק בידי מי שאינו מורשה לכך, טומנת בחובה פוטנציאל סיכון גבוה, ומבחינת **הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה** (סעיף 40ט(א)(3) לחוק), אין לדעת, מה היה עולה בגורלו של האקדח. כפי שצוין לעיל, **"נשק המוחזק שלא כדין עלול למצוא דרכו לידיים עוינות ועלול גם לשמש למטרות פליליות"** (ע"פ 4460/11 **מדינת ישראל נ' פאיד**, ניתן ביום 28.11.11, בפסקה 9), ומטעם זה, נקבע, כי **"הסיכון שנשקף לשלום הציבור צריך להילקח בחשבון על-ידי כל מי שמחזיק בידו נשק שלא כדין - גם אם אינו מחזיק בו למטרת ביצוע של עבירות אחרות"**. מעבר לכך, **"עצם החזקת נשק בעל פוטנציאל קטילה מבלי שיש עליו ועל בעליו פיקוח מוסדר של הרשויות טומן בחובו סיכון, באשר המחזיק בו נתון תמיד לחשש שיתפתה לעשות בו שימוש, ולו ברגעי לחץ ופחד"** (דברי כבוד השופטת ע' ארבל בע"פ 4945/13 **מדינת ישראל נ' סלימאן** (ניתן ביום 19.1.14) (להלן - **ע"פ סלימאן**), בפסקה 11).

16. אשר ל**סיבה לביצוע העבירה** (סעיף 40ט(א)(5) לחוק) - זו נותרה עלומה. בכתב האישום, לא נטען, שהאקדח נועד לביצוע מעשה פלילי או לפעילות עוינת על רקע לאומני, ואך צוין, כי הנאשם החביא את הנשק ברכבו של אחר ונסע בהמשך אותו יום ברכב עם אותו אדם ועם אחיו, לחתונה. בהקשר זה, אזכיר, כי גם אם הסיבה לביצוע העבירה הייתה רצון לירות "ריות שמחה" בחתונה, הרי שאין בכך להצדיק גישה סלחנית מידי כלפי הנאשם, שכן למרבה הצער, **"לא פעם ולא פעמיים הסתיים אירוע מסוג זה בפגיעה בחפים מפשע שכל חטאם בהשתתפות בשמחה"** (ע"פ 7241/12 **טאטור נ' מדינת ישראל**, ניתן ביום 12.2.13, בפסקה 4).

מתחם הענישה ההולם

17. בשים לב לכל הפרמטרים שמניתי לעיל, אני מוצא לקבוע מתחם שנע בין 8 ל-30 חודשי מאסר בפועל.

18. יצוין, כי ב"כ הנאשם ביקש להסתפק בעונש שלא יעלה על מאסר שירוצה בעבודות שירות ושירות המבחן המליץ להימנע מהטלת עונש מאסר בבית הכלא, אך בנסיבות המקרה, וכפי שיפורט להלן, לא מצאתי, כי השיקול השיקומי מצדיק חריגה לקולא ממתחם העונש, כאמור בסעיף 40ד לחוק.

נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה (סעיף 40יא לחוק)

19. הנאשם בן 28, נשוי ואב לתינוק כבן חודש. בהתייחסו **לפגיעה של העונש בנאשם ובמשפחתו** (סעיפים 40יא(1) ו-40(2) לחוק) ביקש ב"כ הנאשם להתחשב במצבו הכלכלי הקשה של הנאשם, אשר נקלע לחובות כבדים ומאסר בין כתלי הכלא יפגע ביכולתו לפרנס את משפחתו ולכסות את חובותיו. בעניין זה, ישנה גם התרשמותו של שירות המבחן באשר ל"**השלכות הקשות והפוגעות מאוד שעלולות להיגרם לו [לנאשם] ולאשתו הצעירה**" מריצוי עונשו מאחורי סורג ובריח. מטעם זה, ועל מנת "**לחזק**" את גורמי הסיכוי לשיקום, המליץ שירות המבחן להסתפק במאסר שירוצה בעבודות שירות "**לתקופה קצרה ככל שניתן**", אם ימצא בית המשפט להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל.

20. ואולם, כידוע, שירות המבחן מתייחס, בעיקר, לפן האינדיבידואלי, ואילו על בית המשפט להתייחס לתמונה הכוללת ובמיוחד לאינטרס הציבורי: "**תסקיר שירות המבחן הוא אכן כלי עזר סטטוטורי חשוב בבואו של בית המשפט לגזור את הדין. ברם, כידוע, ההחלטה הסופית מסורה לבית המשפט אשר יפעיל את שיקול דעתו העצמאי ויכריע על יסוד מכלול השיקולים הצריכים לעניין**" (בע"פ 3790/11 משעל נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.2.12, בפסקה 6). על רקע דברים אלה, ובהינתן האינטרס ההרתעתי העולה בסוג העבירה שביצע הנאשם, סבורני, כי אין מנוס אלא לבכר את השיקול הציבורי של הרתעת הרבים על פני השיקול האינדיבידואלי של הנאשם, ולהטיל עליו עונש מאסר מוחשי שירוצה בבית הכלא. פסיקתו העקבית של בית המשפט העליון היא, כי פוטנציאל הסכנה הגלום בעבירות הנשק, "**מצדיק בעבירות אלה גישת בית שמאי**" וכך מתחייב גם במקרה דנן: "**הפתגם אומר כי אקדח הנראה במערכה הראשונה סופו שיירה במערכה האחרונה; כך לא רק בתיאטרון אלא לא אחת במציאות. סורג ובריח יש בהם הרתעה - כך יש לקוות - על-ידי שייצא הקול בין הנוגעים בדבר כי אין עסקין בעולם של הפקר, וזה הכלל בעבירות נשק**" (דברי כבוד השופט א' רובינשטיין בע"פ סלימאן, בפסקה א' לפסק דינו).

21. מסקנה זו מתחדדת לנוכח דבריו של שירות המבחן, כי לצד התרשמותו בדבר **מאמציו של הנאשם לחזור למוטב ולנהל אורח חיים תקין**, ניכר, כי **הנאשם נטל אחריות חלקית בלבד על המעשה** (סעיף 40יא(4) לחוק) וכי הוא בעל נטייה לפעול באימפולסיביות ובאופן לא שקול. כן עומד לפניי **עברו הפלילי של הנאשם** (סעיף 40יא(11) לחוק), אשר ביום 10.11.14 הורשע בבית משפט השלום בעבירות של איומים (שתי עבירות), תקיפת שוטר בנשק חם/קר, ניסיון לתקיפה סתם, תקיפת שוטר כדי להכשילו בתפקידו ותקיפת שוטר על ידי שלושה או יותר (העבירה בוצעה ביום 18.1.11 ועל הנאשם הוטלו שלושה חודשי מאסר ויום). מכאן, שמלבד השיקול של הרתעת הרבים, הרי שנראה, כי עונש מאסר של ממש נדרש גם לצורך הרתעת היחיד - הנאשם.

22. בצד זאת, נתתי דעתי לעובדה, שהנאשם הביע צער וחרטה על מעשיו ושיתף פעולה עם רשויות אכיפת החוק (סעיף 40א(6) לחוק), בכך שהודה במעשים המיוחסים לו בטרם נשמעו הראיות.

כן עומד לפניי פרק הזמן של שנתיים שחלף ממועד ביצוע העבירה ועד למועד הגשת כתב האישום (סעיף 40א(9) לחוק), כמו גם פרק הזמן של שלוש שנים שחלף ממועד ביצוע העבירה (סעיף 40א(10) לחוק), במהלכו התחתן הנאשם ונולד לו בן, וניכר, כי הוא משקיע את עיקר מאמציו בפרנסת המשפחה ומנהל אורח חיים נורמטיבי.

גזירת העונש

23. אשר על כן, לאחר שנתתי את דעתי למכלול השיקולים, אני מוצא להטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. מאסר בפועל של 9 חודשים, בניכוי יום מעצרו (מיום 2.5.13 עד יום 3.5.13).

ב. מאסר על תנאי למשך 12 חודש, ואולם, הנאשם לא יישא בעונש זה אלא אם כן יעבור תוך תקופה של שנתיים מיום שחרורו עבירה בנשק ויורשע עליה.

הנאשם יתייצב לריצוי עונש המאסר בימ"ר ניצן אזור התעשייה הצפונית, רמלה, ביום 15.11.16 בשעה 09:00, כשברשותו תעודת זהות או דרכון.

על הנידון לתאם את הכניסה למאסר, כולל האפשרות למיין מוקדם, עם ענף אבחון ומיין של שב"ס, טלפונים: 08-9787336, 08-9787377.

המזכירות תמציא העתק לשירות המבחן.

הצדדים רשאים לערער על פסק הדין בפני בית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, כ"ד אלול תשע"ו, 27 ספטמבר 2016, בפומבי.